

- oraz wobec braku uzupełniających informacji wykazujących, że powyższa sytuacja związana z nieprzestrzeganiem dziennych i rocznych dopuszczalnych wartości PM10 w wyżej wspomnianych strefach i aglomeracjach uległa zmianie, stwierdzenie, że Bułgaria nadal nie wypełnia swoich zobowiązań określonych w art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy ⁽¹⁾;
- mając na względzie, że ostatnie roczne sprawozdanie dotyczące jakości powietrza w 2013 r. pokazuje, iż nadal mają miejsce przekroczenia zarówno rocznych, jak i dziennych dopuszczalnych wartości PM10 we wszystkich wyżej wspomnianych strefach i aglomeracjach, ponadto stwierdzenie, że Republika Bułgarii nie wypełniła swoich zobowiązań określonych w art. 23 ust. 1 akapit drugi dyrektywy, a w szczególności zobowiązania, aby czas trwania tych przekroczeń był możliwie jak najkrótszy, oraz stwierdzenie, że powyższe naruszenie nadal trwa;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie ostatnich przedstawionych rocznych sprawozdań dotyczących jakości powietrza oraz na podstawie odpowiedzi udzielonych przez bułgarskie państwowe organy na uzasadnione stanowisko Komisja jest zdania, że Republika Bułgarii do dnia dzisiejszego nie wypełniła ciążących na niej zobowiązań określonych w art. 13 ust. 1 [odnoszących się do przestrzegania rocznych i dziennych dopuszczalnych wartości związanych z istnieniem w powietrzu pyłu zawieszonego (PM10)] oraz w art. 23 ust. 1 akapit drugi dyrektywy w związku ze zobowiązaniem do przygotowania planów jakości powietrza tak, aby okres powyższych przekroczeń był możliwie jak najkrótszy.

Komisja jest zdania, że niezbędne jest skierowanie sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w celu stwierdzenia dokonanego przez Republikę Bułgarii naruszenia powyższych przepisów dyrektywy.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 lipca 2015 r. w sprawie T- 393/10
Westfälische Drahtindustrie GmbH i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 30 września 2015 r.
przez Westfälische Drahtindustrie GmbH i in.**

(Sprawa C-523/15 P)

(2015/C 389/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (przedstawiciel: C. Stadler, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim nie uwzględnia on żądań wnoszących odwołanie;

2. pomocniczo, uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i stwierdzenie nieważności art. 2 pkt 8 decyzji Komisji C (2010) 4387 final z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 Porozumienia EOG sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca w brzmieniu zmienionym decyzją Komisji C(2010) 6676 final z dnia 30 czerwca 2010 r. i decyzją Komisji C(2011) 2269 final z dnia 4 kwietnia 2011 r., jak również pisma dyrektora generalnego dyrekcji generalnej ds. konkurencji z dnia 14 lutego 2011 r. w zakresie dotyczącym wnoszących odwołanie;

pomocniczo, obniżenie kary grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie w art. 2 pkt 8 ww. decyzji Komisji;

3. pomocniczo, zwrócenie sprawy do Sądu w celu wydania ponownego rozstrzygnięcia w zakresie żądań wymienionych w pkt 1 i 2,
4. obciążenie pozwanej w postępowaniu w pierwszej instancji kosztami w ramach całego sporu.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi Sądu Unii Europejskiej (szósta izba) z dnia 15 lipca 2015 r.

Spółki Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG i Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG na poparcie swojego odwołania podnoszą następujące zarzuty:

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, system podziału kompetencji i równowagi między instytucjami oraz zasadę gwarancji skutecznej ochrony prawnej, ponieważ błędnie zinterpretował granicę przysługującego mu prawa do nieograniczonego orzekania i nie dokonał w sprawie kontroli zaskarżonej decyzji Komisji; przyjął natomiast własną niezależne rozstrzygnięcie w sprawie grzywny. W ten sposób Sąd postawił się w miejsce administracji i pozbawił wnoszące odwołanie możliwości obrony przed błędnymi ustaleniami dotyczącymi stanu faktycznego, ponieważ odwołania od orzeczeń Sądu są ograniczone do kwestii prawnych.

Po drugie, zaskarżony wyrok narusza art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie, w jakim Sąd błędnie przyjął datę istotną dla oceny stanu faktycznego i prawnego i w jakim – ponadto błędnie, jak już wskazano powyżej – w ramach wykonywania swojego prawa nieograniczonego orzekania oparł się na stanie faktycznym i prawnym z chwili ogłoszenia wyroku albo na faktach, jakie wystąpiły w latach 2011 – 2013, a zatem po wydaniu zaskarżonej decyzji Komisji. Stanowisko Sądu nie znajduje uzasadnienia w przytaczanym „podobnie” przez niego orzecznictwie; z orzecznictwa sądów Unii wynika raczej, że dodatkowe informacje mogą być brane pod uwagę z jednej strony wyłącznie na korzyść danego przedsiębiorstwa i z drugiej strony jedynie jeśli były już dostępne w chwili wydawania decyzji Komisji.

Po trzecie, Sąd naruszając zasadę proporcjonalności oraz zasadę równego traktowania nie uwzględnił praw podstawowych przysługujących wnoszącym odwołanie. Sąd nie uwzględniając zasady, o której mowa w pkt 35 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, zgodnie z którą przedsiębiorstwa zmuszone do uiszczenia grzywny w ratach muszą generalnie być w stanie zapłacić ją w okresie 3-5 lat, Sąd nałożył na wnoszące odwołanie grzywnę w nieodpowiedniej wysokości, które to podmioty mogły ją uiścić jedynie po upływie bardzo długiego okresu. Ponadto Sąd w ramach swojej analizy w oparciu o zasadę równego traktowania w celu stosowania zasad sformułowanych w związku z pkt 35 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien oraz dla celów ustalenia miarodajnej daty, Sąd błędnie zinterpretował porównywalny charakter analizowanych sytuacji.

Wreszcie, Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył również podstawowe prawo procesowe do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej wnoszących odwołanie, ponieważ w ramach wykonywania swojego prawa nieograniczonego orzekania ograniczył się do obliczeń grzywny zastosowanych przez Komisję i faktów przytoczonych przez strony. Kontrola tego rodzaju nie ma nieograniczonego i zupełnego charakteru, do którego zobowiązana jest niezależną instancją w celu zapewnienia skutecznej ochrony prawnej przeciwko decyzjom Komisji w przedmiocie nałożenia kary grzywny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).